

Blog 146: Uitgebrand

Ik ben papa, papa van 4 en extra van 2. Ik hou als een papa van 6 monsters. Ik maak mij zorgen om 6 en geniet van 6. Ik vind ze 6 keer 4 miljard euro waard en eigenlijk iets meer. Ze zijn de wereld voor me. Een wereld die hard is, harder wordt en bedorven.

Ik heb geen glazen bol, wel een vergrootglas. Dat is precies hetzelfde vergrootglas als andere mensen alleen kijk ik er anders doorheen, jij ook. Het is een soort ik zie ik zie wat jij niet ziet en het is bullshit. Hoe meer ik lees, luister, zie, ruik, proef, hoe meer ik me nog meer zorgen maak. Zorgen om mijn 6 dierbaren. Het ding is dat ik toen ik voorstelde om kindjes te maken, had ik een bepaalde visie, een soort doel, een vooruitblik in wat voor soort wereld mijn kroost zou gaan leven. Waarschijnlijk deden jullie dit ook en alles leek prima. De laatste jaren worden de doelen en beelden wel wat bijgesteld maar was te overzien. Alleen nu vind ik het eng worden. Dit had ik niet voor ogen voor de monsters.

Kranten openen vandaag met aandacht voor een burn-out. Prima in eerste instantie, maar vervolgens gaan die artikelen precies de verkeerde kant op. Slechts een greep uit een artikel maakt me misselijk. Het kost 4 miljard aan ziektekosten, 1/6 loopt met klachten, tijdelijke contractanten lopen ermee door, epidemie. Precies deze opsomming verteld het hele verhaal. Een verhaal met twee kanten. Nu wil ik de journalisten niet aanvallen, maar lekker schrijven ze het niet weg. Ik vind dat je een artikel als een medaille moet behandelen, twee kanten vol. Normaal geen ramp, nu wel. Want ook de burn-out patiënten lezen dit. Geen erkenning te vinden, geen bevestiging over de werkdruk, geen oplossing, alleen maar saaie feitjes die je een gevoel geven. Hetzelfde gevoel wat je had waardoor je die burn-out kreeg.

Stel, je voelt je al waardeloos. Je kost 4 miljard, burn-out wordt gezien als ziekte (epidemie is een ziektepatroon wat aanhoudt), niet jij telt maar je bent een nummer. Stel je voor dat jouw monster later de klachten vertoont en je leest dit. Hoe serieus neem je het nog. Zowel het artikel als de "ziekte". Ik kan er slecht tegen. Mentale klachten, psychische klachten kun je geen epidemie noemen want het waait niet over. Het is wel net zo gevaarlijk als nare ziektes

met even belangrijke doden als gevolg. Wat nou als je kind belt en zegt; mam/pap, ik loop naar het station maar niet op weg naar werk maar ik loop mijn graf tegemoet. Al die tijd niets gezegd over zijn/haar klachten want er was een tijdelijk contract. Het bedrag gaat niet omlaag naar 3,9 miljard. Wel in gevoelsmatige tellen wat het duurt voor je bij je kind bent en laat het in godsnaam op tijd zijn. Hoort je kind toch niet bij de andere 5. Die 5 waarvan je kind ook had gewenst erbij te horen maar net niet. Net niet genoeg gewaardeerd, net niet belangrijk genoeg bevonden, net een complimentje te weinig, net een taak teveel, net een uur te lang, precies kut.

Niet dat mijn blog alles effe zal veranderen. Maar ik hoop wel dat je manier van lezen eventjes draait. Die langdurig zieke collega is ook iemand zijn kind, had die van jou kunnen zijn. Een fruitschaal en een bloemetje lost niets op. Maak diegene ook niet belangrijker dan hij is, maar waardeer gewoon iets meer van elkaar. Zo gewoon is het niet. Als we dan toch een epidemie moeten hebben, wil ik graag een complimenten-epidemie. Zodat iedereen gewoon eens lekker bezig is.

Ik ben papa, papa 4 en extra van 2. Ik hou van alle 6 als een papa. Ik ben papa en ik ben goed bezig! Jullie ook!

Check onderstaande link ook wanneer je iemand kent of herkent in deze.

<https://www.thuisarts.nl/psychische-klachten/ik-heb-acute-psychische-crisis>